

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 230/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Teodora Tekela 23, Trnava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 28/2015 z 24. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. januára 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 28/2015 z 24. septembra 2015 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu z 24. septembra 2015“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 40/2013 zo 17. júla 2014 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu zo 17. júla 2014“) odsúdený pre obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. a), c) a e) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní desať rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 1 To 84/2014 z 3. decembra 2014 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu z 3. decembra 2014“) sťažovateľom podané odvolanie proti rozsudku okresného súdu zo 17. júla 2014 zamietol. Najvyšší súd uznesením z 24. septembra 2015 sťažovateľom podané dovolanie proti uzneseniu krajského súdu z 3. decembra 2014 odmietol.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu namietal predovšetkým nezákonnosť postupu príslušníkov Policajného zboru z dôvodu, že „*polícia vykonávala sledovanie osôb a vecí, keď nielen dňa 3. 4. 2013, ale aj minimálne po dva dni predtým, sledovala parkovisko pri pohostinstve v obci Tôň, na ktorom čakali na sťažovateľa. ... Postup policajtov na základe vopred známej informácie o konkrétnej osobe a veci, treba hodnotiť ako sledovanie osôb a vecí. Keďže policajti vedeli, že obžalovaný spáchal alebo pácha trestný čin, resp. mali konkrétne podozrenie o jeho páchaní, mali postupovať v súlade s ustanovením § 113 Tr. por., t. j. na základe príkazu prokurátora.*“. Sťažovateľ akcentuje, že cieľom „*policajných orgánov nebolo v danej veci vykonať služobný zákrok, ale zabezpečiť dôkaz pre účely trestného konania, čím obchádzali ustanovenia Tr. por. v tom, že nezačali trestné stíhanie a nezabezpečili príkaz na sledovanie, toto obchádzali predstieraním postupu podľa zák. č. 171/1993 Z. z. napriek tomu, že zabezpečili všetko zároveň aj pre postup podľa Tr. por. (vyšetrovateľa, technika), teda si uvedomovali, že majú postupovať podľa Tr. por... v danom prípade policajné orgány v dostatočnom časovom predstihu vopred disponovali dostatočnými informáciami o páchaní trestného činu, preto*

mali postupovať výlučne podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, čo neurobili.“. Sťažovateľ postupu najvyššieho súdu vytýka, že „zaujal stanovisko k otázke, akým spôsobom bol zabezpečený dôkaz iba arbitrárne a všeobecne, v rozpore s doterajšou súdnou praxou, navyše sa nevysporiadal s celým dovolaním, k jeho časti týkajúcej sa formálnych podmienok začatia trestného stíhania a nezákonnosti sledovania sťažovateľa neuviedol celkom nič.“. V ďalšom namietal, že „Súd neuviedol prečo bol namieste postup polície podľa zákona o policajnom zbore, keď vykonala priamy zákrok proti sťažovateľovi, a teda nič logicky nechcela preverovať, pričom práve táto otázka bola ťažiskom dovolania. Z uznesenia Najvyššieho súdu SR nevyplýva konkrétna vysvetľujúca argumentácia, ktorou by sa vysporiadal s obhajobou sťažovateľa a ani vysvetlenie prečo sa s týmito celkom konkrétnymi námietkami sťažovateľa ne vysporiadal. Sťažovateľ je odsúdený na dlhoročný trest odňatia slobody a je porušením jeho práva na spravodlivé súdne konanie, ak sa súd nezaoberá relevantnými námietkami obhajoby sťažovateľa resp. nevysvetlí nepotrebnosť zaobrania sa nimi z dôvodu irelevancie.“. Sťažovateľ poukazom na vybrané rozhodnutia najvyššieho súdu akcentoval, že „Súdna prax pritom v iných obdobných prípadoch postupuje celkom inak a jej postup je upravený aj rozhodnutím zverejneným v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Konaním Najvyššieho súdu SR v trestnej veci sťažovateľa vedenej na Najvyššom súde SR pod č. k. 5 Tdo 28/2015 v súvislosti s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR č. k. 5 Tdo 28/2015 zo dňa 27. 9. 2015 (správne má byť 24. 9. 2015, pozn.), došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a k porušeniu jeho ústavného práva na spravodlivé súdne konanie (aj porušenie článku čl. 8 ods. 2 a 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a najmä článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyhlásený pod č. 209/1992 Zb.)

Uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 5 Tdo 28/2015 zo dňa 27. 9. 2015 (správne má byť 24. 9. 2015, pozn.) sa zrušuje a tomuto súdu sa vec vracia na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len preto, že nie je schopný dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne aj v čl. 36 ods. 1 listiny) totiž ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny) spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli

vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde, ako aj pod tento článok spadá právomoc súdov rozhodnúť o oprávnenosti trestného obvinenia voči konkrétnej osobe. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že

účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Najvyšší súd v uznesení z 24. septembra 2015 v podstatnom uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, 3 Tr. por.). Dovolanie podal obvinený prostredníctvom zvoleného obhajcu, čo je v súlade s ustanovením § 373 ods. 1 Tr. por. Zároveň však pri predbežnom prieskume zistil, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach opakovane zdôrazňuje, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, ktorá zásada je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inšancia.

Dovolanie preto možno podať iba z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 371 Tr. por., pričom dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 1 Tr. por.). Dovolací súd je pritom viazaný uplatnenými dôvodmi dovolania a ich odôvodnením (§ 385 ods. 1 Tr. por.) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia zvláštnej iniciatívy.

Obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. V opačnom prípade, ak podané dovolanie iba formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného odvolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Obvinený [REDAKOVANÉ], ako už bolo vyššie uvedené, opieral podané dovolanie o dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom

Vo všeobecnej rovine k tomuto dovolaciemu dôvodu považuje dovolací súd za nutné uviesť, že uvedený dôvod sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania – k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách, začína vyhľadávaním, nasleduje etapa zadovážovania dôkazov, potom ich vykonávanie a na záver etapa hodnotenia dôkazov. Za dôkaz pritom môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona.

Dôvod dovolania podľa citovaného ustanovenia sa vzťahuje predovšetkým k tretej etape dokazovania, t.j. k vykonávaniu dôkazov súdom. Prírodzene zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania, pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, nie sú v trestnom konaní použiteľné a nie je možné ich vyhodnotiť ani v prípade, keby boli na hlavnom pojednávaní súdom vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu sa preto vyžaduje, aby sa napadnuté rozhodnutie opieralo o nezákonné dôkazy.

Zároveň však treba uviesť, že uvedený dovolací dôvod sa nevzťahuje na posledné štádium dokazovania – na hodnotenie dôkazov. V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Platný Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, čo sa týka miery dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného

hodnotenia dôkazov vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Z obsahu spisového materiálu pritom vyplýva, že dôkazy v posudzovanej veci boli nielen súdom, ale aj v prípravnom konaní vykonané a zadovážené spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu. Nie je opodstatnená argumentácia obvineného, že dôkazy tvoriace predmet skutku rozsudku súdu prvého stupňa, boli získané nezákonne. S touto argumentáciou sa vyrovnal už druhostupňový súd v napadnutom rozhodnutí. Napriek tomu považuje dovolací súd za potrebné zdôrazniť, že v posudzovanom prípade nešlo o neoprávnený služobný zákrok policajtov. Polícia síce v kritickej dobe disponovala operatívnymi informáciami o predaji drog v jej obvode, ktoré však bolo potrebné preveriť a práve preto postupovala podľa zákona o policajnom zbore. Rozhodnutia, na ktoré obvinený poukazoval vo svojom dovolaní, zaoberajúce sa nepoužiteľnosťou dôkazu získaného pri neoprávnenom služobnom zákroku policajta, sa preto na daný prípad nevzťahujú. Z toho dôvodu dovolací súd nemohol námietky obvineného uvedené v jeho dovolaní akceptovať.“

Vzhľadom na obsahovú spojitosť uznesenia najvyššieho súdu z 24. septembra 2015 s uznesením krajského súdu z 3. decembra 2014 považoval ústavný súd za potrebné odcitovať aj relevantnú časť odôvodnenia uznesenia krajského súdu, ktorý v podstatnom uviedol:

«Zaradenie „úradných záznamov“ do vyšetrovacieho spisu, ktorý bol predložený súdu je možné považovať len za „iniciatívu vyšetrovateľa“, ktorá nemá žiadnu výpovednú dôkaznú hodnotu. Vyšetrovací spis predložený súdu s obžalobou by mal obsahovať len také úkony a dôkazy, ktoré boli získané po začatí trestného stíhania, t.j. vyšetrovací spis by mal začínať uznesením o začatí trestného stíhania (samozrejme sa to netýka neodkladných a neopakovateľných úkonov). Ak však nastane situácia tak, ako v danej veci, že tomuto uzneseniu predchádzajú listiny – v danej veci úradné záznamy vyhotovené príslušníkmi Policajného zboru, ktorí nemajú postavenie orgánu činného v trestnom konaní, je potrebné

tieto aj takto posudzovať. V žiadnom prípade takéto úradné záznamy nemožno považovať za dôkaz použiteľný v konaní pred súdom, a práve preto z tohto dôvodu mali byť tieto zo spisu predkladaného súdu vylúčené a to najneskôr prokurátorom pri podaní obžaloby. Keďže takéto úradné záznamy nemožno považovať za dôkaz uplatniteľný v konaní pred súdom potom z toho plynie záver o tom, že ani súd ani žiadna procesná strana nimi ako „dôkazmi“ argumentovať nemôžu, a pokiaľ tak urobia sú námietky ako aj právne závery z toho plynúce právne irelevantné.

Prípadná akceptácia námietok obžalovaného voči postupu polície a neskôr orgánov činných v trestnom konaní by znamenala prílišný formalizmus, ktorý by v konečnom dôsledku znamenal až nemožnosť aby tieto orgány mohli vykonať činnosť či už v zmysle Trestného poriadku alebo osobitných zákonov. Ich činnosť, ktorou sa zaoberal aj súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku v žiadnom prípade nemožno považovať za svojvoľnú a priečiacu sa zákonu. Formy, metódy i postupy, ktoré v danej veci použili orgány polície resp. orgány činné v trestnom konaní sledovali cieľ určený v § 1 Tr. por. - ...náležite zistiť trestné činy a ich páchatel'ov tak, aby títo boli podľa zákona spravodlivo potrestaní. Nemožno konštatovať, že by v rámci tohto postupu neboli rešpektované základné práva a slobody obžalovaného tak, ako sa toho obžalovaný domáhal. Niet pochyb o tom, že to bol práve on, kto výrazným, hrubým a opakovaným spôsobom porušil právny poriadok Slovenskej republiky spáchaním žalovaného činu. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na jeho konanie keď odmietol výzvy polície, unikal rýchlou jazdou motorovým vozidlom polícií čím ohrozoval ostatných účastníkov cestnej premávky. V rámci celého trestného stíhania bol obžalovanému poskytnutý dostatočný priestor na realizáciu jeho práv obvineného, predovšetkým konanie pred súdom bolo vykonané za dodržania všetkých zásad tzv. kontradiktórneho procesu.

Vo vzťahu k námietkam voči KEÚ a NKA, odvolací súd konštatuje, že zo strany obžalovaného sa jedná o jeho subjektívne, všeobecné a žiadnym objektívnym faktom nepodložené námietky voči pravdivosti a vierohodnosti týchto štátnych inštitúcií, ktorých zástupcovia boli aj v konaní pred súdom vypočutí po riadnom zákonnom poučení. Metodika zisťovania množstva a hodnoty drogy prostredníctvom týchto štátnych inštitúcií je úplne bežná v praxi orgánov činných v trestnom konaní a súdov a je všeobecne akceptovateľná. I keď prax prináša určité „odklony“ stále prevláda uvedená metodika, je tomu aj vzhľadom

na nie príliš kvalitnú právnu úpravu v Trestnom zákone, v rámci ktorej je potrebné osobitne vytknúť absenciu právnej úpravy pojmu tzv. obvykle jednorazovej dávky“ a jej aplikáciu pri jednotlivých drogových trestných činoch. Takéto nedostatky sa však vyskytujú aj pri iných trestných činoch a preto je na pleciach súdov sa s týmto vyrovať v rámci toho, že len súd samostatne a nezávisle rozhoduje všetky otázky súvisiace s trestným konaním, vrátane toho koľko dôkazov vykoná a v akom rozsahu, a ako tieto dôkazy vyhodnotí.

Preskúmaním výroku o treste odvolací súd zistil, že druh trestu určil súd I. stupňa správne, avšak jeho výmeru je potrebné považovať za miernu, v žiadnom prípade nie za neprimerane prísnu (§ 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por.). Je tomu práve vzhľadom na osobu obžalovaného, ktorého je potrebné považovať za špeciálneho recidivistu páchajúceho drogovú trestnú činnosť i napriek predchádzajúcemu odsúdeniu a čiastočnému výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody, ktorý u neho nevedol k náprave. Náprave tohto nedostatku však bráni prekážka zákazu „reformatio in peius“, keďže prokurátor nepodal odvolanie v neprospech obžalovaného.

Za nedôvodnú považoval odvolací súd i požiadavku na vyčkanie skončenia konania vo veci konania o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania vo veci OS Galanta sp. zn. 1 T/178/2005. V tomto konaní možno očakávať kladné rozhodnutie o zrušení len pôvodného trestu (a následne aj uloženie nového trestu), nie však výroku o vine, ktorý je stále právoplatný, preto nie je akceptovateľný právny záver obžalovaný o tom, že „môže dôjsť dokonca k zahladeniu tohto nezákonného trestu“. Nie je možné akceptovať ničím nekonkretizovanú námietku obžalovaného o porušení práva na spravodlivé súdne konanie a na obhajobu. Kvalifikačný znak „bol za taký čin už odsúdený“ je v danej veci plne naplnený, bez ohľadu na uvedené konanie.»

Vzhľadom na obsahovú spojitosť uznesenia krajského súdu z 3. decembra 2014 s rozsudkom okresného súdu zo 17. júla 2014 považoval ústavný súd taktiež za potrebné odcitovať aj relevantnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu, ktorý v podstatnom uviedol:

„Hodnotiac výsledky vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že sa skutok stal tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia a že tento skutok napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných

a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c), písmeno d), odsek 2 písmeno a), písmeno c), písmeno e) Trestného zákona. Ako to z vykonaného dokazovania vyplýva, obžalovaný si po dlhší čas zaobstarával väčšie množstvo pervitínu, ktorým obchodoval jednak v okolí obce [REDACTED] ale aj v okrese [REDACTED]. Z jeho výpovede vyplýva, za akú sumu peňazí predával jednotlivú dávku. Za obdobnú trestnú činnosť už bol v minulosti odsúdený. Pri jeho zadržení sa drogy našli jednak v jeho aute, ale boli aj na inom mieste, kde ich vyhodila jeho spolujazdkyňa. Drogy mal vo väčšom množstve. Je zrejmé z výpovede obžalovaného z prípravného konania, ale aj svedkyne [REDACTED] že keď zastavili na parkovisku a pristúpil k nim príslušník polície, obaja vedeli, že ide o príslušníka polície, nakoľko to mal na oblečení napísané a z tohto dôvodu začali unikať. Svedkyňa [REDACTED] na hlavnom pojednávaní uviedla, že keď vystúpil policajt z auta a pristúpil k ich autu, povedal, že policajná akcia. Aj z tohto muselo byť zrejmé obžalovanému, že šlo o policajtov. Obžalovaný počas cesty požiadal [REDACTED] aby podľa jeho pokynu vyhodila taštičku, ktorú predtým vytiahol spod sedadla spolujazdca. Ona jeho pokyn splnila. Súd považoval práve výpovede obžalovaného z prípravného konania, ako aj svedkyne [REDACTED] z prípravného konania za pravdivé a vierohodné. Opis udalostí, tak ako ich opísala svedkyňa [REDACTED] zodpovedal aj výpovedi obžalovaného z prípravného konania a ďalších svedkov, ktorí boli vypočutí v tejto veci v súvislosti s prenasledovaním vozidla obžalovaného, keď tento unikol pred príslušníkom polície. Aj títo svedkovia opisujú, že z vozidla bolo niečo vyhodené, avšak vtedy hneď nezastavili, nakoľko pokračovali v prenasledovaní obžalovaného. Na miesto sa vrátili až potom, keď obžalovaného zadržali, ako vošiel do slepej ulice. Táto jej výpoveď korešponduje aj so zápisnicou o ohliadke miesta činu. Svedkyňa totiž v prípravnom konaní uvádzala, že ešte pred tým ako tašku odhodila, z nej niečo vypadlo. Zodpovedá tomu práve obsah uvedenej zápisnice, podľa ktorej medzi stopou č. 1, taška so zatavenými striekačkami bola nájdená vo vzdialenosti cca 80 metrov od stopy č. 2 a 3. Výpoveď svedkyne [REDACTED] na hlavnom pojednávaní, že predmetné drogy našla v [REDACTED] súd nehodnotí ako pravdivú. Nehovorila o tom s obžalovaným, že našla drogy, pričom uvádzala, že aj sama užívala drogy. Výpoveď svedkyne [REDACTED] z hlavného pojednávania je podľa názoru súdu prvého stupňa účelová. Ak by obžalovaný nemal vedomosť o tom, že v aute sa nachádzajú drogy, nemal dôvod unikať pred príslušníkmi polície. Vozidlo riadil on, nie

svedkyňa [REDACTED] Podľa zákona o policajnom zbore č. 171/1993 v znení neskorších predpisov, a to § 23 bol príslušník polície oprávnený previesť kontrolu vozidla pri pátraní po omamných a psychotropných látkach a jedoch. Súd výpoveď svedkyne [REDACTED] z hlavného pojednávania hodnotil ako nevierohodnú. Na hlavnom pojednávaní uvádzala, že jej pervitín dal prvýkrát známy, o ktorom nevedela ako sa volá. Taktiež je nevierohodná aj v tom, že sa jej obžalovaný počas toho ako ich naháňali policajti spýtal, prečo ich naháňajú. Vtedy však už unikali pred policajtmi. Títo ich začali naháňať až keď obžalovaný začal pred nimi unikať. Je to však v rozpore s tým, čo tvrdila na polícii, že jej obžalovaný povedal, aby vyhodila tašku s drogami, ktorú vytiahol spod sedadla a podal jej ju do ruky, pričom to mala vyhodiť až vtedy, keď jej to povie. Toto aj urobila. Taška aj s drogami sa následne našla na tom mieste, kde bola vyhodená touto svedkyňou.

Obrana obžalovaného, že v danom prípade bolo vykonávané sledovanie osoby, nezodpovedá skutočnosti, nakoľko podľa § 113 odsek 1 Trestného poriadku, sa sledovaním osoby a veci rozumie získavanie informácií o pohybe a činnosti osoby alebo pohybe veci, ktoré sa vykonáva utajovaným spôsobom; sledovanie možno vykonať v trestnom konaní o úmyselnom trestnom čine, ak možno dôvodne predpokladať, že ním budú zistené skutočnosti významné pre trestné konanie. Príkaz na sledovanie vydáva písomne predseda senátu pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní prokurátor. V danom prípade príslušníci polície nevykonávali sledovanie osoby, pretože nezhrmažďovali údaje o pohybe a činnosti osoby, ale jednoducho osobu podozrivú z obchodovania s drogami čakali na jednom mieste, nakoľko mali informáciu, že na toto miesto príde a tam odovzdá drogy ďalšej osobe. Sledovaním súd prvého stupňa rozumie sústavnú opakovanú činnosť v zmysle zhromažďovania údajov o pohybe osoby utajovaným spôsobom, čo v danom prípade príslušníci polície nekonali. Preto nebol potrebný ani písomný príkaz na sledovanie osoby. Sledovanie osoby si v tomto prípade nemožno zamieňať s prenasledovaním unikajúcej osoby. Obžalovaný bol príslušníkmi polície kontrolovaný, avšak po výzve polície z miesta činu začal unikať. Jeho nasledujúce prenasledovanie príslušníkmi polície na motorových vozidlách rozhodne nie je utajovaný spôsob sledovania. Utajované nie je ani to, keď policajt oznámil obžalovanému policajnú akciu.

Pokiaľ ide o obvykle jednotlivé dávky, súd tieto určil na základe posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu policajného zboru [REDACTED] Určil najvyššiu

hodnotu, akú uviedli podľa množstva na obvykle jednorazovú dávku, teda v prospech obžalovaného. Tak aj upravil skutok.

Neobstojí ani tvrdenie, že príslušníci polície disponovali s dostatočným predstihom o tom, že obžalovaný pácha trestnú činnosť, preto mohli postupovať výlučne podľa ustanovení Trestného poriadku. Tu treba konštatovať, že príslušníci polície mali informáciu, teda podozrenie na páchanie trestnej činnosti obžalovaným. Nedisponovali žiadnym dôkazom, ktorý by nesporne usvedčoval obžalovaného z páchania trestnej činnosti, bol iba podozrivý z páchania takejto činnosti. Obžalovaný bol pristihnutý priamo pri páchaní trestnej činnosti. Obžalovaný už bol v minulosti pre obdobný trestný čin odsúdený Okresným súdom Galanta, spisová značka 1 T/178/2005 a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 4 mesiace.“

Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04, III. ÚS 209/04, I. ÚS 110/07, I. ÚS 241/07). Inými slovami, aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, IV. ÚS 112/05). Rovnako ESLP pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre

rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

Ústavný súd považuje v prvom rade za podstatné uviesť, že podľa už spomenutej konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd teda pripomína už spomenutý obmedzený rozsah jeho právomoci preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov, Trestný poriadok a Trestný zákon nevyvímajúc, viedli k rozhodnutiu vo veci samej. K tomu dodáva, že nepatrí do jeho právomoci zaoberať sa rozhodnutím o vine a treste (II. ÚS 31/94) ani otázkou právnej kvalifikácie skutku, ktorý je predmetom trestného stíhania a o ktorom sa s konečnou platnosťou koná a rozhoduje pred všeobecnými súdmi (I. ÚS 18/00). Inými slovami, úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy taktiež vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02), a taktiež skutočnosť, že konanie pred všeobecnými súdmi neskončilo podľa predstáv sťažovateľa, sama osebe nie je právnym základom na namietnutie porušenia práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny) a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažnosťou podanou ústavnému súdu, pretože označené právo v sebe nezahŕňa záruku úspechu v konaní (II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08).

Podľa § 38a ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Policajnom zbore“) operatívno-pátracia činnosť je systém spravidla utajených, spravodajských opatrení vykonávaných príslušníkmi Policajného zboru pre účely predchádzania, zamedzovania, odhaľovania a dokumentovania trestnej činnosti a zisťovania jej páchatel'ov,

zabezpečovania ochrany určených osôb a strážených objektov, technicky chránených objektov, zabezpečovania a poskytovania ochrany a pomoci ohrozenému svedkovi a chránenému svedkovi, ochrany štátnej hranice a vypátrania osôb a vecí.

Podľa § 38a ods. 2 zákona o Policajnom zbore operatívno-pátraciu činnosť vykonávajú na to určené služby Policajného zboru.

Podľa § 39 ods. 1 zákona o Policajnom zbore prostriedkami operatívno-pátracej činnosti sa na účely tohto zákona rozumejú sledovanie osôb a vecí, monitorovanie osôb a dopravných prostriedkov, kontrolovaná dodávka, 18a) kriminálne spravodajstvo, používanie krycích dokladov, nástrahová a zabezpečovacia technika a využívanie osôb konajúcich v prospech Policajného zboru, objekty a miesta používané pod legendou a predstieraný prevod vecí.

Podľa § 39 ods. 2 zákona o Policajnom zbore Policajný zbor je oprávnený používať prostriedky operatívno-pátracej činnosti pri odhaľovaní úmyselných trestných činov a pri zisťovaní ich páchatel'ov, pri ochrane legalizanta a agenta, pri zabezpečovaní ochrany určených osôb, ochrany strážených objektov, ochrany štátnej hranice a v prípadoch uvedených v § 36 a osobitnom predpise; 18aa) prostriedky operatívno-pátracej činnosti je Policajný zbor v súvislosti s činnosťou kriminálneho spravodajstva oprávnený používať pri vykonávaní bezpečnostnej previerky podľa osobitného predpisu.

Podľa § 39 ods. 3 zákona o Policajnom zbore monitorovaním osôb a dopravných prostriedkov na účely tohto zákona sa rozumie spracúvanie informácií o osobách a dopravných prostriedkoch v rozsahu údajov podľa Schengenského dohovoru, 18aa) ktoré získali útvary Policajného zboru pri plnení svojich úloh.

Podľa § 39a ods. 1 zákona o Policajnom zbore kriminálnym spravodajstvom sa na účely tohto zákona rozumie činnosť, ktorou sa utajeným spôsobom získavajú, sústreďujú a vyhodnocujú informácie o trestných činoch a ich páchatel'och a vytvárajú sa podmienky na použitie agenta.

Pojem svojvôle možno aplikovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s princípom spravodlivosti alebo ho urobí v inom než v zákonom ustanovenom a právnom myslení či konsenzuálne akceptovanom význame alebo bez bližších nerozpoznateľných kritérií. Označené porušenie niektorej z noriem jednoduchého práva v dôsledku svojvôle alebo v dôsledku interpretácie, ktorá je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, mohlo byť spôsobilé zasiahnuť do označených základných práv sťažovateľa.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia najvyššieho súdu z 24. septembra 2015 (vrátane príslušných častí uznesenia krajského súdu z 3. decembra 2014 a rozsudku okresného súdu zo 17. júla 2014) konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich predovšetkým hmotnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté uznesenie najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Najvyšší súd vo svojom uznesení z hľadiska právnej argumentácie v dovolacom konaní postačujúcim a primeraným spôsobom ozrejmil, z akých úvah vychádzal pri posudzovaní podmienok dokazovania vykonaného v trestnej veci sťažovateľa, vrátane jeho námietok pri postupe orgánov činných v trestnom konaní, ku ktorým sa adresne vyjadrili už súdy nižších stupňov. Aj ústavný súd sa stotožňuje so spôsobom zhodnotenia spôsobu zadovažovania dôkazov v predmetnej trestnej veci, tak ako to vyjadril aj krajský súd, vychádzajúc z úvah okresného súdu v jeho napadnutom rozhodnutí (pozri citácie z príslušných rozhodnutí, pozn.), z ktorých vychádzal aj najvyšší súd vo svojom uznesení. Na doplnenie považuje ústavný súd podčiarknuť tú skutočnosť, že všetky úkony, pri ktorých boli zaistené rozhodujúce vecné dôkazy, boli vykonávané v prípravnom konaní od začatia trestného stíhania vo veci samej podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku vyšetrovateľom ako orgánom činným v trestnom konaní, a boli vykonané teda procesným spôsobom orgánom na ich vykonanie oprávneným. Bolo to tak najmä pri prehliadke iných priestorov a pozemkov vykonanej 3. apríla 2013, ako aj pri obhliadke miesta činu vykonanej taktiež 3. apríla 2013, pričom týmito neodkladnými úkonmi sa v rozhodujúcej miere podarilo zabezpečiť vecné dôkazy potvrdzujúce spáchanie

trestnej činnosti sťažovateľom. Žiadny z už prezentovaných neodkladných úkonov nebol vykonaný v rozpore s postupom predpokladaným Trestným poriadkom a z procesného hľadiska bol prípustný a zákonný. Navyše, sudy svoj záver o trestnoprávnej zodpovednosti sťažovateľa založili na celej rade na hlavnom pojednávaní vykonaných dôkazov, z ktorých aj ustálili svoje právne závery. Ústavný súd z obsahu spisového materiálu, ktorý si vyžiadal, nedospel k záverom, ktoré by potvrdzovali, že by postup príslušníkov Policajného zboru služobne zaradených na úseku kriminálnej polície bol v rozpore s už citovanými ustanoveniami zákona o Policajnom zbore. Inými slovami, z pohľadu ústavného súdu nie je možné považovať právne závery najvyššieho súdu prezentované v jeho uznesení z 24. septembra 2015 (v kontexte aj s príslušnými časťami uznesenia krajského súdu a rozsudku okresného súdu) za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 24. septembra 2015 a namietaným porušením sťažovateľom označených základných práv podľa čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. K rovnakému záveru dospel ústavný súd aj pri posudzovaní namietaného porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 8 ods. 2 listiny.

V súvislosti so sťažovateľom deklarovaným prejavom nespokojnosti s rozhodnutím najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny), ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné sudy

nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. V širšom je možné poukázať aj na to, že tak podľa judikatúry ústavného súdu (II. ÚS 25/07, I. ÚS 478/2013, IV. ÚS 10/2014), ako aj judikatúry ESLP (Engel c. Holandsko z 8. 6. 1976, séria A, č. 22, s. 38 – 39, § 91, Pisano c. Taliansko z 27. 7. 2000, sťažnosť č. 36732/97) z práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (vrátane čl. 36 ods. 1 listiny), ako aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nevyplýva, aby súdy akceptovali všetky návrhy na vykonanie dôkazov.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, na odôvodnenosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (vrátane príslušnej časti odôvodnenia uznesenia krajského súdu a rozsudku okresného súdu) a s prihliadnutím na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, IV. ÚS 277/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2016